Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Marea Cameră)

7 octombrie 2014*

„Acțiune în anulare — Acțiunea externă a Uniunii Europene — Articolul 218 alineatul (9) TFUE — Stabilirea poziției care trebuie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul unui organism creat printr-un acord internațional — Acord internațional la care Uniunea Europeană nu este parte — Organizația Internațională a Viei și Vinului (OIV) — Noțiunea «acte cu efecte juridice» — Recomandări ale OIV”

În cauza C-399/12,

având ca obiect o acțiune în anulare formulată în temeiul articolului 263 TFUE, introdusă la 28 august 2012,

Republica Federală Germania, reprezentată de T. Henze, de B. Beutler și de N. Graf Vitzthum, în calitate de agenți,

reclamantă,

susținută de:

Republica Cehă, reprezentată de M. Smolek, de E. Ruffer și de D. Hadroušek, în calitate de agenți,

Marele Ducat al Luxemburgului, reprezentat de P. Frantzen, în calitate de agent,

Ungaria, reprezentată de M. Z. Fehér și de K. Szíjjártó, în calitate de agenți,

Regatul Țărilor de Jos, reprezentat de M. Bulterman, de B. Koopman și de J. Langer, în calitate de agenți,

Republica Austria, reprezentată de C. Pesendorfer, în calitate de agent,

Republica Slovacă, reprezentată de B. Ricziová, în calitate de agent,

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, reprezentat de J. Holmes, barrister,

intervenient,

împotriva

Consiliului Uniunii Europene, reprezentat de E. Sitbon și de J.-P. Hix, în calitate de agenți,

pârât,

* Limba de procedură: germana.

susținut de:

Comisia Europeană, reprezentată de F. Erlbacher, de B. Schima și de B. Eggers, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

intervenientă,

CURTEA (Marea Cameră),

compusă din domnul V. Skouris, președinte, domnul K. Lenaerts (raportor), vicepreședinte, domnul A. Tizzano, doamna R. Silva de Lapuerta și domnul T. von Danwitz, președinți de cameră, domnii J. Malenovský, E. Levits, J.-C. Bonichot, A. Arabadjiev și D. Šváby, doamnele M. Berger și A. Prechal și domnul E. Jarašiūnas, judecători,

avocat general: domnul P. Cruz Villalón,

grefier: domnul K. Malacek, administrator,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 26 noiembrie 2013,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 29 aprilie 2014,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin cererea introductivă, Republica Federală Germania solicită anularea Deciziei Consiliului Uniunii Europene din 18 iunie 2012 de stabilire a poziției care urmează a fi adoptată în numele Uniunii Europene în privința anumitor rezoluții ce vor fi votate în cadrul Organizației Internaționale a Viei și Vinului (OIV) (denumită în continuare „decizia atacată”).

Cadrul juridic

Dreptul internațional

2 Potrivit articolului 1 alineatul (2) din Acordul privind crearea Organizației Internaționale a Viei și Vinului, încheiat la 3 aprilie 2001 (denumit în continuare „acordul OIV”), „OIV își urmărește obiectivele și își exercită atribuțiile definite la articolul 2 în calitate de organism interguvernamental cu caracter științific și tehnic cu competență recunoscută în domeniul viei, al vinului, al băuturilor obținute pe bază de vin, al strugurilor de masă, al stafidelor și al altor produse obținute din vița-de-vie”.

3 Articolul 2 din acordul OIV prevede:

„(1) În domeniul competențelor sale, obiectivele OIV sunt următoarele:

(a) să prezinte membrilor săi măsurile care permit aprofundarea cunoașterii preocupărilor producătorilor, consumatorilor și ale celor ce activează în sectorul vitivinicol;

(b) să asiste celelalte organizații internaționale interguvernamentale și nonguvernamentale, și anume pe cele care realizează activități normative;

(c) să contribuie la armonizarea internațională a practicilor și normelor existente și, dacă este nevoie, la elaborarea noilor norme internaționale, în scopul ameliorării condițiilor de elaborare și comercializare a produselor vitivinicole, și la luarea în calcul a intereselor consumatorilor.

(2) În scopul atingerii acestor obiective, OIV exercită următoarele atribuții:

[…]

(b) elaborează și formulează recomandări și urmărește aplicarea acestora, în colaborare cu membrii săi, în special în domeniile următoare:

(i) condițiile producției viticole;

(ii) practicile oenologice;

(iii) definirea și/sau descrierea produselor, etichetarea și condițiile de punere în consum;

(iv) metodele de analiză și apreciere a produselor viței-de-vie;

[…]"

4 Articolul 8 din acordul OIV prevede că o organizație internațională interguvernamentală poate participa și/sau poate fi membră a OIV și poate contribui la finanțarea acesteia în condițiile care vor fi fixate, de la caz la caz, de către adunarea generală, la propunerea comitetului executiv.

5 În Uniunea Europeană, 21 de state membre ale acesteia sunt membre ale OIV. În schimb, Uniunea nu este membră a organizației respective. Ea se bucură însă de un statut de „invitat", în sensul articolului 5 alineatul (2) din Regulamentul de ordine interioară al OIV. În această calitate, Comisia Europeană este autorizată să asiste la reuniunile grupurilor de experți și ale comisiilor OIV și să intervină în cadrul acestora, în condițiile precizate în regulamentul de ordine interioară menționat.

Dreptul Uniunii

6 Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 al Consiliului din 22 octombrie 2007 de instituire a unei organizări comune a piețelor agricole și privind dispoziții specifice referitoare la anumite produse agricole („Regulamentul unic OCP") (JO L 299, p. 1), în versiunea rezultată din Regulamentul (UE) nr. 1234/2010 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 decembrie 2010 (JO L 346, p. 11, denumit în continuare „Regulamentul nr. 1234/2007"), prevede la articolul 120f, intitulat „Criterii de autorizare":

„Pentru autorizarea practicilor oenologice în conformitate cu procedura menționată la articolul 195 alineatul (4), Comisia:

(a) se bazează pe practicile oenologice recomandate și publicate de [OIV], precum și pe rezultatele utilizării experimentale a unor practici încă neautorizate;

[…]"

7 Articolul 120g din Regulamentul nr. 1234/2007, intitulat „Metode de analiză", prevede:

„Metodele de analiză care permit stabilirea compoziției produselor din sectorul vitivinicol și normele prin care se poate stabili dacă aceste produse au făcut obiectul unor tratamente contrare practicilor oenologice autorizate sunt cele recomandate și publicate de OIV.

În absența unor metode și norme recomandate și publicate de către OIV, metodele și normele corespunzătoare se adoptă de către Comisie în conformitate cu procedura menționată la articolul 195 alineatul (4).

Până la adoptarea respectivelor norme, metodele și normele aplicabile sunt cele permise de statele membre implicate."

8 Articolul 158a din Regulamentul nr. 1234/2007, referitor la „[c]erințe speciale de import pentru vinuri", prevede la alineatele (1) și (2):

„(1) Sub rezerva unor dispoziții contrare, în special în acordurile încheiate în temeiul articolului [218 TFUE], dispozițiile privind denumirile de origine și indicațiile geografice și etichetarea stabilite în partea II titlul II capitolul I secțiunea Ia subsecțiunea I, precum și la articolul 113d alineatul (1) din prezentul regulament se aplică produselor care intră sub incidența codurilor NC 2009 61, 2009 69 și 2204, care sunt importate în Comunitate.

(2) Sub rezerva unor dispoziții contrare în acordurile încheiate în temeiul articolului [218 TFUE], produsele menționate la alineatul (1) al prezentului articol se obțin în conformitate cu practicile oenologice recomandate și publicate de OIV sau autorizate de Comunitate în conformitate cu prezentul regulament și cu măsurile de punere în aplicare a acestuia."

9 Regulamentul (CE) nr. 606/2009 al Comisiei din 10 iulie 2009 de stabilire a anumitor norme de aplicare a Regulamentului (CE) nr. 479/2008 al Consiliului în privința categoriilor de produse viticole, a practicilor oenologice și a restricțiilor care se aplică acestora (JO L 193, p. 1), în versiunea rezultată din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 315/2012 al Comisiei din 12 aprilie 2012 (JO L 103, p. 38, denumit în continuare „Regulamentul nr. 606/2009"), prevede la articolul 9 alineatul (1) primul paragraf:

„În cazul în care nu sunt stabilite prin Directiva 2008/84/CE a Comisiei […], specificațiile privind puritatea și identitatea substanțelor utilizate pentru practicile oenologice vizate la articolul 32 al doilea paragraf litera (e) din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 sunt cele stabilite și publicate în Codexul oenologic internațional al [OIV]."

10 Potrivit articolului 15 alineatul (2) din Regulamentul nr. 606/2009:

„Comisia publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene* seria C lista și descrierea metodelor de analiză menționate la articolul [120g primul paragraf din Regulamentul nr. 1234/2007] și descrise în Culegerea OIV de metode internaționale de analiză a vinurilor și musturilor, care se aplică la verificarea limitelor și cerințelor stabilite în legislația comunitară pentru fabricarea produselor vitivinicole."

Istoricul cauzei și decizia atacată

11 Până în luna iunie a anului 2010, statele membre și-au coordonat din proprie inițiativă pozițiile în cadrul grupului de lucru al OIV privind vinurile și alcoolul.

12 La 16 mai 2011, Comisia a prezentat, în temeiul articolului 218 alineatul (9) TFUE, o propunere de decizie a Consiliului de stabilire a poziției care urmează a fi adoptată în numele Uniunii în privința anumitor recomandări ce urmau a fi votate în cadrul OIV. Această propunere nu a fost însă adoptată.

13 În cadrul unor reuniuni de coordonare care s-au desfășurat la Porto (Portugalia) la 22 și la 24 iunie 2011, statele membre care sunt în același timp și membre ale OIV s-au pus de acord asupra pozițiilor lor în privința recomandărilor care figurau pe ordinea de zi a adunării generale a acestei organizații.

Comisia a anunțat că statele membre respective nu puteau să adopte o poziție care să afecteze acquis-ul Uniunii și că, în consecință, ele trebuiau să se opună oricărei recomandări a organizației menționate susceptibile să modifice acest acquis. De asemenea, Comisia a menționat o listă exemplificativă de 14 proiecte de recomandări a căror adoptare de către adunarea respectivă ar aduce atingere, în opinia sa, acquis-ului Uniunii.

14 Cu ocazia adunării generale a OIV din 24 iunie 2011 au fost aprobate numeroase recomandări potrivit procedurii consensului, prevăzută la articolul 5 alineatul (3) litera (a) din acordul OIV, inclusiv de către delegațiile statelor membre.

15 Comisia a prezentat o propunere de decizie a Consiliului întemeiată pe articolul 218 alineatul (9) TFUE în vederea adunării generale extraordinare a OIV din 28 octombrie 2011 de la Montpellier (Franța). Nici această propunere nu a fost însă adoptată.

16 În vederea adunării generale a OIV din 22 iunie 2012 de la Izmir (Turcia), Comisia a transmis Consiliului, la 27 aprilie 2012, o propunere de decizie a Consiliului de stabilire a poziției care urmează a fi adoptată în numele Uniunii Europene în privința anumitor rezoluții ce vor fi votate în cadrul Organizației Internaționale a Viei și Vinului (OIV) [COM(2012) 192 final].

17 Întrucât nu s-a realizat o majoritate în favoarea respectivei propuneri de decizie, președinția Uniunii a prezentat două propuneri succesive de compromis. Cea de a doua, datată 6 iunie 2012, a fost adoptată cu majoritate calificată în cadrul reuniunii Consiliului „Agricultură și Pescuit” din 18 iunie 2012 și constituie decizia atacată.

18 Un anumit număr de state membre, printre care figurează Republica Federală Germania, au votat împotriva propunerii menționate.

19 Potrivit considerentelor (5)-(7) ale deciziei atacate:

„(5) Proiectele de rezoluții OENO-TECHNO 08-394A, 08-394B, 10-442, 10-443, 10-450A, 10-450B, 11-483 și 11-484 stabilesc noi practici oenologice. În conformitate cu articolele 120f și 158a din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, aceste rezoluții vor avea efect asupra acquis-ului.

(6) Proiectele de rezoluții OENO-SCMA 08-385, 09-419B, 10-436, 10-437, 10-461, 10-465 și 10-466 stabilesc metode de analiză. În conformitate cu articolul 120g din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, aceste rezoluții vor avea efect asupra acquis-ului.

(7) Proiectele de rezoluții OENO-SPECIF 08-363, 08-364, 09-412, 10-451, 10-452, 10-459, 11-485, 11-486B, 11-489, 11-490, 11-491 și 11-494 stabilesc specificații de puritate și de identificare a substanțelor utilizate în cadrul practicilor oenologice. În conformitate cu articolul 9 din Regulamentul (CE) nr. 606/2009, aceste rezoluții vor avea efect asupra acquis-ului.”

20 Decizia atacată are următorul cuprins:

„Consiliul Uniunii Europene,

Având în vedere [Tratatul FUE], în special articolul 43 coroborat cu articolul 218 alineatul (9),

[…]

Articolul 1

Poziția Uniunii în cadrul Adunării generale a OIV care urmează să se desfășoare la 22 iunie 2012 este conformă cu anexa la prezenta decizie și este exprimată de statele membre care fac parte din OIV, acționând împreună în interesul Uniunii.

Articolul 2

(1) În cazul în care există probabilitatea ca poziția menționată la articolul 1 să fie afectată de informații științifice sau tehnice noi prezentate înaintea sau în timpul reuniunilor OIV, statele membre care fac parte din OIV solicită amânarea votului în cadrul Adunării generale a OIV până la stabilirea poziției Uniunii pe baza noilor elemente.

(2) Prin coordonare, în special la fața locului, și în lipsa unei decizii ulterioare a Consiliului de stabilire a poziției Uniunii, statele membre care fac parte din OIV, acționând împreună în interesul Uniunii, pot conveni asupra modificărilor proiectelor de rezoluții menționate în anexa la prezenta decizie, care nu afectează fondul acesteia.

Articolul 3

Prezenta decizie se adresează statelor membre."

21 Anexa la decizia menționată identifică proiectele de rezoluții la care se referă poziția Uniunii vizată la articolul 1 din această decizie.

Concluziile părților și procedura în fața Curții

22 Republica Federală Germania solicită Curții anularea deciziei atacate și obligarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată.

23 Consiliul solicită respingerea acțiunii și obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată. În subsidiar, în ipoteza anulării deciziei atacate, Consiliul solicită Curții menținerea efectelor acesteia.

24 Republica Cehă, Marele Ducat al Luxemburgului, Ungaria, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Slovacă, precum și Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord au fost admise ca intervenient în susținerea concluziilor Republicii Federale Germania, în timp ce Comisia a fost admisă ca intervenientă în susținerea concluziilor Consiliului.

Cu privire la acțiune

25 Acțiunea se întemeiază pe un motiv unic, bazat pe inaplicabilitatea articolului 218 alineatul (9) TFUE în speță.

26 Pe de altă parte, în memoriile lor în intervenție, Ungaria și Regatul Țărilor de Jos prezintă motive întemeiate pe încălcarea altor dispoziții ale Tratatului FUE decât cea invocată în cadrul motivului unic vizat la punctul anterior.

27 Cu toate acestea, o parte care, în temeiul articolului 40 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, este admisă ca intervenientă într-un litigiu supus acesteia din urmă nu poate să modifice obiectul litigiului, astfel cum a fost circumscris prin concluziile și motivele părților principale. În consecință, doar argumentele unui intervenient care se înscriu în cadrul definit prin aceste concluzii și motive sunt admisibile.

28 Prin urmare, motivele Ungariei și ale Regatului Țărilor de Jos vizate la punctul 26 din prezenta hotărâre trebuie respinse de la bun început ca inadmisibile.

Argumentele părților

29 În cadrul motivului unic al acțiunii sale, Republica Federală Germania, susținută de Republica Cehă, de Marele Ducat al Luxemburgului, de Ungaria, de Regatul Țărilor de Jos, de Republica Austria, de Republica Slovacă, precum și de Regatul Unit, invocă, în primul rând, faptul că articolul 218 alineatul (9) TFUE nu este aplicabil în contextul unui acord internațional care, asemenea acordului OIV, a fost încheiat de state membre, iar nu de Uniune ca atare.

30 Astfel, din modul de redactare a articolului 218 alineatul (9) TFUE ar reieși că această dispoziție privește doar pozițiile care trebuie adoptate „în numele Uniunii”, ceea ce ar presupune ca aceasta din urmă să dispună, în organismul internațional vizat, de un drept de reprezentare sau de vot.

31 Economia articolului 218 TFUE ar confirma că alineatul (9) al acestuia se aplică doar în contextul acordurilor încheiate de Uniune.

32 Această interpretare ar fi confirmată de geneza și de funcția articolului 218 alineatul (9) TFUE. Dispoziția respectivă, care reproduce aproape literal articolul 300 alineatul (2) CE, ar prevedea o procedură specifică ce permite o reacție rapidă a Uniunii în cazul încălcării de către alte părți contractante a unui acord internațional la care și Uniunea este parte.

33 Principiul atribuirii, care reglementează delimitarea competențelor Uniunii, enunțat la articolul 5 alineatele (1) și (2) TUE, ar interzice extinderea prin analogie a mecanismului procedural prevăzut la articolul 218 alineatul (9) TFUE la punerea în aplicare a unor acorduri internaționale încheiate de state membre.

34 Pe de altă parte, practicile și normele vizate de recomandările OIV nu ar ține de un domeniu de competență exclusivă a Uniunii, ci de domeniul agriculturii, în sensul articolului 4 alineatul (2) litera (d) TFUE, care ar constitui un domeniu de competență partajată între Uniune și statele membre.

35 În al doilea rând, Republica Federală Germania și statele membre admise ca intervenientе în susținerea sa invocă faptul că numai actele de drept internațional obligatorii pentru Uniune constituie „acte cu efecte juridice” în sensul articolului 218 alineatul (9) TFUE. Această interpretare ar decurge din chiar modul de redactare a dispoziției menționate și ar fi confirmată de economia dispozițiilor în care este inserat articolul 218 alineatul (9) TFUE.

36 În speță, recomandările OIV nu ar intra în categoria actelor vizate la articolul 218 alineatul (9) TFUE. Astfel, pe de o parte, asemenea recomandări nu ar avea caracter obligatoriu în dreptul internațional. Pe de altă parte, trimiterile la recomandările OIV, conținute în articolul 120f litera (a), în articolul 120g și în articolul 158a alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1234/2007, precum și în articolul 9 din Regulamentul nr. 606/2009, ar proveni dintr-un act unilateral al legiuitorului Uniunii, care nu ar fi de natură să confere acestor recomandări calificarea de acte de drept internațional obligatorii, printre altele, pentru statele terțe.

37 În al treilea rând, Regatul Țărilor de Jos arată că inaplicabilitatea articolului 218 alineatul (9) TFUE în speță este confirmată de împrejurarea că, la data adoptării deciziei atacate, nu exista o certitudine absolută în privința recomandărilor care aveau să fi supuse în mod efectiv la vot în cadrul adunării generale a OIV din 22 iunie 2012.

38 Consiliul, susținut de Comisie, invocă, în primul rând, faptul că articolul 218 alineatul (9) TFUE este aplicabil în ceea ce privește stabilirea pozițiilor care trebuie adoptate în numele Uniunii în cadrul unei organizații, precum OIV, creată printr-un acord internațional încheiat de statele membre și care trebuie să adopte acte cu efecte juridice, atunci când domeniul în cauză ține de competența Uniunii.

39 Interpretarea literală a articolului 218 alineatul (9) TFUE ar permite să se considere că, în lipsa unei precizări în sens contrar, această dispoziție se aplică și în contextul acordurilor la care Uniunea nu este parte, în ceea ce privește domeniile care țin de competența acesteia.

40 Referitor la contextul în care se înscrie articolul 218 alineatul (9) TFUE, Consiliul susține că nu se poate trage nicio concluzie din articolul 216 TFUE și din articolul 218 alineatul (1) TFUE, din moment ce aceste dispoziții privesc încheierea de acorduri internaționale de către Uniune, în timp ce articolul 218 alineatul (9) TFUE nu vizează, în ceea ce îl privește, procedura de negociere sau de încheiere a unor astfel de acorduri, ci punerea în aplicare a unui acord care poate produce efecte juridice în Uniune.

41 Dintr-o perspectivă teleologică, articolul 218 alineatul (9) TFUE ar urmări stabilirea unui cadru procedural care să permită definirea poziției Uniunii în organizațiile internaționale, inclusiv în contextul acordurilor internaționale la care aceasta nu este parte, atunci când actele care urmează a fi adoptate sunt destinate încorporării ulterioare în dreptul Uniunii.

42 Uniunea nu ar aduce atingere competențelor statelor membre atunci când exercită, la nivel internațional, competențele care îi sunt atribuite în temeiul articolului 43 TFUE în domenii precum practicile oenologice și metodele de analiză a produselor din sectorul vitivinicol.

43 De altfel, Uniunea ar dispune, în temeiul articolului 3 alineatul (2) TFUE, de o competență exclusivă în domeniile acoperite de proiectele de recomandări vizate în anexa la decizia atacată, dat fiind că acestea ar putea aduce atingere normelor comune ale Uniunii. Astfel, proiectele respective s-ar raporta la practici oenologice și la metode de analiză care, conform articolului 120f litera (a), articolului 120g și articolului 158a alineatul (2) din Regulamentul nr. 1234/2007, precum și Regulamentului nr. 606/2009, vor servi ca bază la elaborarea reglementării Uniunii sau a căror aplicare va fi stabilită printr-o asemenea reglementare.

44 În al doilea rând, Consiliul, susținut de Comisie, arată că articolul 218 alineatul (9) TFUE impune doar ca actele pe care organismul internațional trebuie să le adopte să aibă efecte în ordinea juridică a Uniunii, fără a fi necesar ca aceste acte să producă efecte în ordinea juridică internațională.

45 Dispoziția menționată ar acoperi, în consecință, situația în care recomandări internaționale, chiar lipsite de caracter obligatoriu, produc totuși efecte juridice în Uniune în temeiul dispozițiilor coercitive ale acesteia.

46 În speță, recomandările adoptate cu ocazia unei adunări generale a OIV cu privire la practicile oenologice și la metodele de analiză ar avea efecte juridice în Uniune ca urmare a alegerii legiuitorului Uniunii de a le încorpora în reglementarea acesteia.

47 În al treilea rând, Consiliul susține că argumentul Regatului Țărilor de Jos reprodus la punctul 37 din prezenta hotărâre ar nesocoti modul de redactare și obiectivul articolului 218 alineatul (9) TFUE.

Aprecierea Curții

48 Potrivit articolului 218 alineatul (9) TFUE, „Consiliul, la propunerea Comisiei […], adoptă o decizie […] de stabilire a pozițiilor care trebuie adoptate în numele Uniunii în cadrul unui organism creat printr-un acord, în cazul în care acest organism trebuie să adopte acte cu efecte juridice, cu excepția actelor care modifică sau completează cadrul instituțional al acordului”.

49 Mai întâi, trebuie arătat, pe de o parte, că această dispoziție face referire la un organism creat „printr-un acord” fără să precizeze că Uniunea trebuie să fie parte la un astfel de acord. Nici referirea, în cadrul dispoziției menționate, la pozițiile care trebuie adoptate „în numele Uniunii” nu presupune că aceasta din urmă ar trebui să fie parte la acordul prin care s-a creat organismul internațional în cauză.

50 În consecință, modul de redactare a articolului 218 alineatul (9) TFUE nu se opune ca Uniunea să adopte o decizie de stabilire a unei poziții care urmează să fie adoptată în numele său într-un organism creat printr-un acord internațional la care nu este parte.

51 Pe de altă parte, trebuie subliniat că prezenta cauză privește domeniul politicii agricole comune și, mai precis, organizarea comună a piețelor vitivinicole, un domeniu reglementat pe scară largă de legiuitorul Uniunii în temeiul competenței sale întemeiate pe articolul 43 TFUE.

52 Atunci când domeniul vizat privește o competență a Uniunii precum cea descrisă la punctul anterior, lipsa participării Uniunii la acordul internațional în cauză nu o împiedică să își exercite această competență prin stabilirea, în cadrul instituțiilor sale, a unei poziții care urmează să fie adoptată în numele său în organismul creat prin acest acord, în special prin intermediul statelor membre părți la acordul respectiv, care acționează în mod solidar în interesul său (a se vedea Hotărârea Comisia/Grecia, C-45/07, EU:C:2009:81, punctele 30 și 31; a se vedea de asemenea în acest sens Avizul 2/91, EU:C:1993:106, punctul 5).

53 Considerațiile anterioare nu sunt puse în discuție de argumentele Republicii Federale Germania care constau în a afirma, în primul rând, că dispozițiile care precedă articolul 218 alineatul (9) TFUE și care figurează în titlul V din partea a cincea din Tratatul FUE privesc doar acordurile dintre Uniune și unul sau mai multe state terțe sau dintre Uniune și organizații internaționale și, în al doilea rând, că adoptarea de către Uniune a unei decizii privind suspendarea aplicării unui acord, vizată de asemenea la articolul 218 alineatul (9) TFUE, nu poate fi imaginată decât în contextul unui acord internațional încheiat de Uniune.

54 Astfel, trebuie arătat în această privință că celelalte dispoziții vizate la punctul anterior decât articolul 218 alineatul (9) TFUE au ca obiect negocierea și încheierea de acorduri de către Uniune. În schimb, articolul 218 alineatul (9) TFUE privește stabilirea pozițiilor care trebuie adoptate în numele Uniunii în cadrul unui organism creat printr-un acord și care, spre deosebire de o decizie a Uniunii privind suspendarea aplicării unui acord, pot fi adoptate, în ipoteza enunțată la punctul 52 din prezenta hotărâre, și în contextul unui acord la care Uniunea nu este parte.

55 În consecință, împrejurarea că Uniunea nu este parte la acordul OIV nu o împiedică, prin ea însăși, să facă aplicarea articolului 218 alineatul (9) TFUE.

56 În continuare, trebuie să se verifice dacă recomandările care trebuie adoptate de OIV, în discuție în speță, constituie „acte cu efecte juridice”, în sensul acestei dispoziții.

57 În această privință, din considerentele (5)-(7) ale deciziei atacate, precum și din anexa la aceasta reiese că recomandările OIV supuse votului adunării generale a acestei organizații vizate de această decizie privesc noi practici oenologice, metode de analiză care permit stabilirea compoziției produselor din sectorul vitivinicol sau specificații de puritate și de identificare a substanțelor utilizate în cadrul unor astfel de practici.

58 Recomandările respective intră, în consecință, în domeniile identificate la articolul 2 alineatul (2) litera (b) din acordul OIV, ceea ce nu se contestă de altfel de către niciuna dintre părțile din prezentul litigiu.

59 Or, potrivit articolului 2 alineatul (1) literele (b) și (c) și alineatul (2) din acordul OIV, recomandările adoptate de OIV în domeniile menționate au ca obiect contribuția la realizarea obiectivelor acestei organizații care constau, printre altele, în a asista celelalte organizații internaționale, în special cele care desfășoară activități cu caracter normativ, precum și în a contribui la armonizarea internațională a practicilor și a normelor existente și, dacă este cazul, la elaborarea de noi norme internaționale.

60 Trebuie să se arate, pe de altă parte, că, potrivit articolului 2 alineatul (2) litera (b) din acordul OIV, OIV este însărcinată cu urmărirea aplicării acestor recomandări, în colaborare cu membrii săi.

61 În plus, în cadrul organizării comune a piețelor vitivinicole, legiuitorul Uniunii încorporează recomandările menționate în reglementarea adoptată în această privință. Astfel, din articolul 120g și din articolul 158a alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1234/2007, precum și din articolul 9 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 606/2009 rezultă că recomandările OIV sunt asimilate în mod expres cu normele dreptului Uniunii în ceea ce privește metodele de analiză care permit stabilirea compoziției produselor din sectorul vitivinicol, cerințele speciale aplicabile, în temeni de practici oenologice, importului de vin provenind din țări terțe, precum și specificațiile privind puritatea și identitatea substanțelor utilizate pentru astfel de practici.

62 Cât privește articolul 120f litera (a) din Regulamentul nr. 1234/2007, prin faptul că prevede că Comisia „se bazează” pe recomandările OIV în ceea ce privește autorizarea practicilor oenologice, acesta implică în mod necesar că recomandările respective trebuie luate în considerare în scopul elaborării normelor dreptului Uniunii în această privință.

63 În consecință, recomandările în discuție în speță, care, după cum s-a arătat la punctul 57 din prezenta hotărâre, privesc noi practici oenologice, metode de analiză care permit stabilirea compoziției produselor din sectorul vitivinicol sau specificații de puritate și de identificare a substanțelor utilizate în cadrul unor astfel de practici, au vocația de a influența în mod decisiv conținutul reglementării adoptate de legiuitorul Uniunii în domeniul organizării comune a piețelor vitivinicole.

64 Rezultă din considerațiile evocate la punctele 57-63 din prezenta hotărâre că astfel de recomandări, în special ca urmare a încorporării lor în dreptul Uniunii în temeiul articolului 120f litera (a), al articolului 120g și al articolului 158a alineatele (1) și (2) din Regulamentul nr. 1234/2007, precum și al articolului 9 alineatul (1) primul paragraf din Regulamentul nr. 606/2009, au efecte juridice, în sensul articolului 218 alineatul (9) TFUE, în domeniul menționat și că Uniunea, chiar dacă nu este parte la acordul OIV, este abilitată să stabilească o poziție care urmează să fie adoptată în numele său cu privire la aceste recomandări, ținând seama de incidența lor directă asupra acquis-ului Uniunii în domeniul respectiv.

65 Cât despre argumentul Regatului Țărilor de Jos reprodus la punctul 37 din prezenta hotărâre, acesta este combătut atât de litera, cât și de obiectivul articolului 218 alineatul (9) TFUE, care urmărește să permită exprimarea unei poziții stabilite în prealabil în numele Uniunii în cadrul unui organism internațional care „trebuie să” adopte acte cu efecte juridice, independent de aspectul dacă actele vizate de poziția astfel stabilită vor fi în final supuse în mod efectiv votului organismului competent.

66 Având în vedere toate considerațiile care precedă, Consiliul s-a întemeiat în mod corect pe articolul 218 alineatul (9) TFUE pentru adoptarea deciziei atacate.

67 Prin urmare, motivul unic invocat de Republica Federală Germania în susținerea acțiunii formulate nu poate fi primit.

68 În consecință, acțiunea trebuie respinsă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

69 Potrivit articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a solicitat obligarea Republicii Federale Germania la plata cheltuielilor de judecată, iar aceasta din urmă a căzut în pretenții, se impune obligarea sa la plata cheltuielilor de judecată. Conform articolului 140 alineatul (1) din același regulament, potrivit căruia statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată, trebuie să se decidă că Republica Cehă, Marele Ducat al Luxemburgului, Ungaria, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Slovacă, Regatul Unit și Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Marea Cameră) declară și hotărăște:

1) **Respinge acțiunea.**

2) **Obligă Republica Federală Germania la plata cheltuielilor de judecată.**

3) **Republica Cehă, Marele Ducat al Luxemburgului, Ungaria, Regatul Țărilor de Jos, Republica Austria, Republica Slovacă, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, precum și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Semnături